

— Господинъ Подпоручикъ, истина ли е че ромънциѣ биле издавени въ Дунава? . . пита единъ смѣлчагъ и съ страшна сила извива кирката въ заледенитѣ каманаци. . . — Много ми се иска да отида, да гледамъ сеиръ какъ бѣгатъ тия мамалигари, ама не ме пустинаха. . . Тукъ, казватъ, стой, че Сарай готвилъ да прави Вардаръ плавателенъ и ще нахлуде съ параходитѣ си въ Гевгели. . .

— Господинъ Подпоручикъ, вѣрно ли е, че има телеграма отъ ромънския кралъ до кралъ Петъръ, да помоли българскитѣ войски да не гонятъ толкова много ромънскитѣ, защото съгласно устава за носене полската военна служба, не бивало войскитѣ му да минаватъ прекоди повече отъ 18 километра на день?

Общъ смѣхъ избухна около него.

— Стига бре, Йото . . . стига си се шушлявилъ. . . че ако те чуятъ сърбитѣ, вѣрицата ти ще разплачатъ. . .

— Майки! . . Нека ме чуятъ. . . Да не седна пъкъ и на тѣхъ каукъ да клатя. . .

— Ама она петъкъ бѣха те хубаво разклатили. . .

— Тю! Голѣмо чудо станало. . . щѣха да ме нанижатъ на ножоветѣ си, за да ме печатъ на шишъ кебапъ, та . . . бозна какво щѣше да стане. . . Па нали виде, вмѣсто тѣ менъ, азъ и тримата надупчихъ. . . Моя ножъ е по кжсъ, па и тая карабинка се премята въ ржцетѣ ми като змийче. . .

— Азъ нали винаги съмъ казвалъ, че кжситѣ пушки и кжситѣ ножове сж най-доброто срѣдство за отбрана — наставнически заговори единъ цѣлъ брадясалъ кортенецъ, на когото само очитѣ свѣтѣха между космацитѣ, приличащи на изрусѣла царевична рѣса.

Я се свивай, по ниско бе, таралешъ. . . Не виждашъ ли, че си се издигналъ като телеграфенъ стлѣбъ и ще те видятъ ония проклетници. . . — и още недовѣршилъ, оттатъкъ сърбитѣ почнаха да изпращатъ по позицията по нѣкой снарядъ. . .

— Винаги е така, г. Подпоручикъ, все ще усѣре работитѣ тоя таралежъ. . . Издигне се и хопъ, ония почватъ да стрелятъ. . . Кутсузъ човѣче е. . .

— Хайде бе, Йото стига си се лигавилъ. . . Сега на, г. Подпоручика му е тимнало само тебе да слуша.